

ВЕСТИ ОД СВЕТОТ ЗА МЛАДИ И ВОЗРАСНИ

2018 • ТРЕТО ТРИМЕСЕЧЈЕ • СЕВЕРНА АЗИСКОПАЦИФИЧКА
ДИВИЗИЈА

www.AdventistMission.org

Нашите дарови на дело

Дел од даровите на 13-тата сабота во текот на 2015 година беа употребени за изградба на Тусгал училиштето, единственото адвентистичко училиште во Монголија. Со овие дарови беше овозможено да се прошири училиштето, како и да се отвори библиотека во Улан Батор. Оваа слика ги покажува учениците во новите училници.

СОДРЖИНА

Јужна Кореја

- 5 Опседната со мноштво духови / 7 јули
- 7 Да се сакаат двајца пастори / 14 јули
- 10 Да се преобратат во адвентисти / 21 јули
- 13 Саботата ја исполнува празнината / 28 јули

Јапонија

- 15 Прости ми Оче / 4 август Т
- 18 Исус го уловил рибарот / 11 август
- 21 Мајка на стотина / 18 август
- 24 Насукан во адвентистичкиот колеџ / 25 август Т

Монголија

- 26 Ученик од осмо одделение преобраќа цела црква / 1 септември Т
- 29 Најдобрата работа на светот / 8 септември Т
- 32 Не сакам да предавам / 15 септември 15 Т

Кина

- 35 Втор живот / 22 Септември Т

Извори

- 39 Програма на 13 сабота / 29 септември
- 43 Идни проекти на 13 сабота
- 44 Порака на издавачот
- 45 Извори

T = *Стории кои се посебно интересни за тинејџерите*

На предната корица од списанието: Бумчин Ерденебат ги преобратил верниците од една црква која ја празнувала неделата, кога тој бил во осмо одделение од основното училиште, во Монголија. Денес, тој е пионер на светската мисија. Прочитајте ја неговата приказна на страница 26.

Драг водачу на саботната школа,

Ова тримесечје ќе ви ја претставиме Северната азископацифичка Дивизија (САПД) која се простира преку територијата на Кина, Јапонија, Монголија, Северна и Јужна Кореја и Тајван. Во оваа област живеат 1,6 милијарди луѓе, но воедно таа претставува и област со најмал процент на христијани. Само 3% од популацијата себеси се сметаат за христијани. Преостанатите 97% се будисти, шинтоисти, муслимани, шамани, таоисти и атеисти.

Во оваа област живеат 704,000 верници на адвентистичката црква, што претставува однос од 1 адвентист на секои 2,292 луѓе. Дивизијата во 2015 година поставила петгодишна цел: зголемување на бројот на верници на 1 милион до 2020 година. Ова е амбициозна цел за територија која во период од пет години од 2010-2015 годишно растела за 77,841 верник. „На оваа територија и понатаму имаме огромни мисионски можности. Но, таквите прилики нема да траат засекогаш“, кажува тогашниот претседател на дивизијата Царонг Ли. „Јас треба да ги вршам делата на Оној

што Ме прати додека е уште ден; зашто настапува ноќ кога не ќе може никој да работи“ (Јован 9,4).

Проектите на 13-тата сабота за ова тримесечје се избрани да го поткрепат остварувањето на целта од 1 милион верници.

МОЖНОСТИ

Даровите на 13-тата сабота за ова тримесечје ќе одат за:

- 1 Основање цркви во градовите во Кина.
- 2 Прва адвентистичка црква во Сејонг во Јужна Кореја.
- 3 Младински центар за обука во црквата во Сетагаја во Токио, Јапонија.
- 4 Изградба на шест здравствени центри на Тајван.

СПЕЦИЈАЛНИ КАРАКТЕРИСТИКИ

Ако сакате да ја направите својата саботна школа поинтересна, можете да го преземете Мисионското списание во PDF верзија од линкот: bit.ly/adultmission и да ја читате на фејсбук. Посетете ја и лајкувајте ја нашата фејсбук страница ([Facebook.com/missionquarterlies](https://www.facebook.com/missionquarterlies)).

Искористете ја предноста на мисионските приказни во видеозаписот, во кој се изнесени искуства на луѓето ширум светот, со посебен фокус на оние што ќе ги примат мисионските дарови на 13-тата сабота. Ако сакате, можете да добиете опис на секој видеоклип и линк на интернет, за да можете да ја преземете апликацијата или да ги гледате видеоклиповите онлајн.

Ние секоја седмица поставуваме дополнителни слики и занимливости кои можете да ги преземете и да ги прикажувате во својата класа на компјутер или на мобилен телефон додека ги читате мисионските приказни, или можете да ги испечатите и со сликите да ја декорирате просторијата на саботната школа или вашата саботношколска табла.

Дополнителни информации и активности: Во одделот ИЗВОРИ, можете да најдете неколку веб-страници кои можат да ви помогнат, како и дополнителен материјал за вашите мисионски презентации. За дополнителни информации можете и директно да ме контактирате: mcchesneya@gc.adventist.org

Ви благодариме што помагате членовите на вашата саботношколска класа да се запознаат со своите духовни браќа и сестри насекаде во светот, и што ги охрабрувате да учествуваат во мисионството на црквата преку своите доброволни дарувања.

Од срце ви посакувам изобилни Божји благослови!

Ендрју Мекчизни
Уредник на списанието

ОПСЕДНАТА СО ДУХОВИ

Јужна Кореја / 7 јули 2018

Си Ву Нох, 55

Си Ву како дете страдала од хронични главоболки, додека живеела во Даегу, голем град во Јужна Кореја,

Дипломирала на колеџот, се омажила и набргу родила ќерка. Меѓутоа, животот ѝ бил тежок поради постојаните главоболки. Докторите не знаеле што да прават. Таа одела во будистичките храмови, сакајќи да стане калуѓерка, и на тој начин да стекне до олеснување од маката, но свештениците секогаш ја враќале дома.

Си Ву потоа отишла кај некој шаман, личност за која се верува дека комуницира со добрите и лошите духови. Шаманот ѝ рекол дека духот на детето влегол во просторијата пред неа. Шаманот сто така ѝ кажал дека тоа бил духот на нејзиниот брат, и оти таа трпела такви главоболки поради тоа што тој умрел од повреда на главата. Си Ву навистина имала брат кој загинал, но таа за него знаела многу малку, бидејќи сето тоа се случило пред таа да се роди. Враќајќи се дома, ја прашала мајка си за тој настан. Мајка ѝ и потврдила дека нејзиниот братот загинал од повреда на главата.

Си Ву се вратила кај шаманот да побара совет во врска со главоболките. Шаманот изјавил дека таа мора да стане опседната од духот и да стане шаман, а ако одбие и нејзината ќерка ќе биде мачена од страна на духот.

Си Ву станала шаман. За да биде опседната од духот, таа рецитирала стодневна молитва и отишла на ацилак во планините на кои шаманот, нејзиниот сопруг и таа биле родени. Секоја вечер морала да се моли три часа, како и два часа рано наутро, а исто така и да се бања со студена вода за да го исчисти своето тело.

Си Ву станала шаман. За да биде опседната од духот, таа рецитирала стодневна молитва и отишла на ацилак во планините на кои шаманот, нејзиниот сопруг и таа биле родени. Секоја вечер морала да се моли три часа, како и два часа рано наутро, а исто така и да се бања со студена вода за да го исчисти своето тело.

Си Ву на тој начин била опседната не од еден, туку од дваесет духови. Отворила светилиште за духовите и наредните 20 години ги

поминала претскажувајќи им ги на луѓето настаните, лечејќи ги нивните болести и станувајќи опседната од „духовите на умерените“. Судијќи по се, таа била добра во својата работа. Кога некој ќе дошол кај неа со болки во стомакот или со проблеми на срцето, таа давала амаџии, се молела и изведувала одредени ритуали и симптомите исчезнувале.

Си Ву на тој начин стекнала богатство, но не била задоволна. Нејзините главоболки исчезнале, но таа постојано чувствуваала болки во телото, како и психоза (ментално нарушување кога мислите се толку неповрзани што личноста губи контакт со реалноста). Нејзиниот сопруг и ќерка ја напуштиле. Во таква ментална состојба таа се обидела неколку пати да изврши самоубиство.

А потоа, доживеала сообраќајна несреќа и останала еден месец во болница. Оваа несреќа ја збунила. Се прашувала зошто може на другите да им ја претскаже иднината, а не можела себеси да се предупреди за сопствената несреќа.

„Зошто боговите на кои им служам дваесет години не ме заштитија“? – размислувала таа. „Ако тие богови не можат да ме заштитат, како можам да им верувам?“

Си Ву се молела нејзината вера да зајакне, но ништо не се случило.

Исфрустрирана, го запалила своето светилиште и рекла дека не сака повеќе да им служи на боговите. Духовите ја напуштиле.

Без своето светилиште, Си Ву се чувствуваала празно и исплашено. Се прашувала дали постои помокен Бог од нејзините претходни богови. Тогаш се сетила на една верничка од адвентистичката црква која своевремено ѝ раскажувала за Исуса Христа. Ја повикала таа жена, обраќајќи ѝ се за помош.

Верничката ѝ го претставила пасторот во пензија. Додека заедно ја проучувале Библијата, Си Ву дознала за вистинската состојба на мртвите и сфатила дека сите овие години наназад му служела на сатаната. Се крстила во 2016 година.

Си Ву одлучила никогаш повеќе да не му дозволи на сатаната да најде место во нејзиниот живот. Стихот од Евангелието според Лука посебно дејствувал на неа: „Кога нечист дух ќе излезе од човека, тој оди преку безводни места и бара спокојство; и не наоѓајќи, вели: „Ќе се вратам во домот свој, од каде што излегов““ (Лука 11,24).

Таа се моли и ја чита Библијата секое утро. За прв пат таа почувствувала вистински мир и радост во својот живот. Кога Христос ги избркал демоните од едно момче, рекол: „Оди дома кај своите, па рас-

кажи им што стори Господ за тебе и како те помилува“ (Марко 5,19).

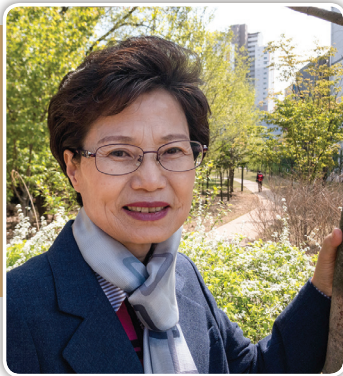
На ист начин и Си Ву објавува по сите адвентистички цркви на секаде низ Јужна Кореја, што направил Исус за неа. Сите кои ги слушаат нејзините искуства се восхитуваат на Божјата сила да го преобрази животот на човекот.

БРЗИ ФАКТИ

Кореанците сакаат „кимчи“, традиционално готвено јадење направено од зеленчук (зелка ротквици, краставици и уште многу други зеленчуци).

Во зимските месеци, наместо разни системи за греење во становите, јужнокореанците имаат топли подови кои се нарекуваат „ондол“. Топлината се добива од цевките спроведени под подот. Тоа е една стара технологија, но ја користат повеќе од 90% од домаќинствата.

Бројот 4 се смета за многу несреќен број во Кореја. Во лифтовите можете да забележите дека бројот 4 е заменет со буквата Ф или едноставно не е никако обележан.

Двајца омилени пастори

Јужна Кореја / 14 јули 2018

Хи Сук Ким, 64

Двајца литерарни евангелисти и јас одевме од врата на врата во еден град близу до Сеул, главниот град на Јужна Кореја. Додека пешачевме по улицата, забележавме голема реклама која објавуваше семинар на една црква што беше ја празнувала неделата. Одлучивме да одиме таму и да видиме за што станува збор.

Адресата на рекламата нè доведе до домот на една постара брачна двојка, каде двајцата сопружници служеа како пастори во една од

најголемите јужнокорејски цркви кои ја празнуваа неделата. Но, ние тоа не го знаевме кога се најдовме пред нивната врата.

„Ние сме од локалната издавачка куќа, и сакаме да ви понудиме одредена литература“, им реков. Бев изненаден кога човекот, кој беше на вратата, ја препозна адвентистичката издавачка куќа. Истиот момент ме праша, „зошто одите во црква во сабота“?

Одговорот го поврзав со извештајот за Создавањето од првата Мојсеева книга, раскажувајќи како Бог го создал светот за шест дена, а потоа во седмиот ден, сабота, се одморил и тој ден го посветил. На човекот му ја подадов првата лекција од ДБШ и му ветив дека следната седмица ќе му ја донесам и втората лекција.

Додека разговаравме, сфатив дека човекот, кој се претстави како Ки Џо Мун, многу добро ја познаваше Библијата. Тогаш дознав дека служи како пастор скоро 30 години, а неговата сопруга 10. За време на наредната посета кај оваа брачна двојка, не им ја донесов втората лекција од ДБШ, туку неколку книги од еден од основачите на адвентистичката црква, Елена Вајт. Привлечниот сет од пет книги ги содржеше следните книги *Пайријарси и ѝророци*, *Пророци и царевци*, *Койнежот на вековийте*, *Делата на айосиолиите* и *Големата борба*. Овој комплет книги чинеше 300,000 корејски вони (околу 265 \$), но јас реков дека им ги подарувам тие драгоцени книги.

Пасторот покажа интерес за книгата на пророкот Даниел и ме праша дали би можела да му дадам некоја информација за тоа. Во текот на мојата наредна посета кај оваа брачна двојка, донесов коментари на библиската книга за Данило и Откровение.

Нешто подоцна, пасторот ми испрати порака на мобилниот телефон во која напиша: „Изгледа јас целиот свој живот сум ја проучувал Библијата многу површно. Дали би можел да дојдам и да ја видам вашата црква?“

Изгледаше дека пасторот уживаше на црковните богослужби и дојде неколку пати по ред, а потоа престана. Се прашував, што ли се случи?

Секогаш, кога ќе му се јавев, тој ми даваше различни изговори, како е премногу зафатен, како не се чувствува добро. Подоцна дознав дека неговата сопруга му забранила да оди во адвентистичката црква. Го уценила со зборовите, „ти си пастор, и треба да ти биде срам, не треба да одиш таму“. Но, јас и понатаму го викав да дојде во црква.

По седум години од нашата прва средба, го повикав пасторот и го поканив да дојде и да присуствува на серијата здравствени предавања кои се одржуваа во адвентистичката црква. Семинарот вклучуваше и посебни третмани на чистење на организмот со помош на разни свежо направени сокови, кои учесниците на семинарот можеа да ги пробаат.

Кога му реков на пасторот за тие детокс-третмани, тој ми рече дека е подобро да ја побарам неговата сопруга и да ја поканам на тој семинар.

Ќ се јавив на неговата сопруга која се согласи и вети дека ќе дојде на семинарот заедно со својот сопруг. Тоа беше прв пат таа да покаже некој интерес за адвентистичката црква.

По кратко време, оваа брачна двојка ја прифати поканата да присуствува на една евангелска серија во црквата. Господинот Ки Џо Мун беше трогнат од изнесената порака, но не беше сигурен дали сака да доаѓа во црква. Ги повикав и него и неговата сопруга на уште една серија предавања; тие доаѓаа секоја вечер на предавањата, изјавувајќи, „ние се поистоветивме со оваа порака“.

Осум години по нашата прва средба, во февруари 2017 година, оваа брачна двојка беше крстена во адвентистичката црква. Господовата реч и нашата здравствена порака прават прекрасни промени во животот на луѓето.

(Хи Сук Ким, 64 години е литерарен еванџелист од Јужна Кореја). Следниџа седмица ќе ја читаме приказниџа за обраќувањето на нејзиниџа сојруг Ки Џо Мун).

БРЗИ ФАКТИ

Јужна Кореја има 715 адвентистички цркви со 247,143 верници од вкупната популација на државата која брои 75,916,000 жители. Тоа претставува однос од 1 адвентист на секои 307 лица.

Повеќе од 50% од населението не припаѓа на ниту една организирана религија, додека 28% се изјаснуваат како христијани, а 16% како будисти.

Главниот град на Јужна Кореја, Сеул, со својата околина има 25 милиони жители, и е трето место на најголемите градови на светот.

Да го преобратам адвентистот

Јужна Кореја / 21 јули 2018

Ки Џо Мун, 71

Моето интересирање за адвентистичката црква почна многу порано пред една жена, литературен евангелист, да чукне на мојата врата.

Како пастор на најголемата протестантска деноминација, истражував за да ги разберам различните религиозни правци, и да ја споредувам литературата од презвитеријанската, методистичката и адвентистичката црква. Забележав дека поголемиот дел од адвентистичката литература беше пишувана од страна на Елена Вајт. Се прашував, зошто во таа црква ѝ се посветува толкаво внимание на жена која одамна умрела.

Во истото тоа време чувствував дека нешто ѝ недостасува на мојата црква. Прашав еден истакнат пастор зошто не ги подучуваме верниците на семинари за книгите на пророкот Даниел и Откровение. Тој ми одговори дека тоа е така, затоа што не ги познаваме доволно тие книги.

Додека барав одговори на своите прашања, се ангажирав во борбата против верските секти. Повеќето христијани во Јужна Кореја

трите религиозни групи – јеховините сведоци, адвентистите и локалната религиозна група која се вика Ново небо, нова земја – ги смета како секти. Познавам едно момче кое се обидов да го одвратам од пристапувањето кон Ново небо, нова земја. Отидов во нивната централа и одржав библиско предавање. Потоа, се обидов да прео-

Хи Сук Ким со Ки Џо Мун и неговата сопруга

братам една група јеховини сведоци. Потоа, посакав да дознаам нешто повеќе за адвентистите, за да можам да ги побијам нивните учења.

Во тоа време, литературниот евангелистот Хи Сук Ким чукна на мојата врата. Кога се претстави како претставничка на адвентистичката издавачка куќа, во себе си помислив, „Јас сакав да дознаам нешто повеќе за адвентистите, а Ти, Боже, ми донесе еден пред врата“.

Госпоѓа Ким ми даде еден трактат. Јас обично ги фрлам таквите работи во ѓубре, но сега си помислив, „можеби во тој трактат постои барем малку вистина. Ако постои, сакам тоа да го дознаам, за да можам духовно да се поврзам со неа и да ја преобратам“.

Дали тоа е секта?

По некое време, посакав да отидам во црквата на госпоѓата Ким, да видам дали адвентистите се навистина секта, како што тврди мојата црква. Повеќе пати одев таму тајно, но мојата сопруга меѓу моите работи пронајде едно адвентистичко списание и дојде до судир меѓу нас. Јас размислував како да одам во адвентистичката црква, а тоа да не води кон расправи со сопругата. Кога госпоѓа Ким ме повика на здравствените предавања кои се одржуваа во нејзината црква, сметав дека таа тема би можела да биде интересна за мојата сопруга и затоа ѝ сугерирав на госпоѓа Ким да разговара со неа.

Знаев дека сопругата нема да сака да оди на богослужба, но овие здравствени предавања ми изгледаа како добра прилика да се запознае со адвентистичката црква. Сакав мојата сопруга да увиди дека адвентистите се пријателски настроени, што може посебно да се забележи за време на заедничките ручеци. Во мојата црква, пасторите најчесто седат на чело на масата и верниците ги служат. Во адвентистичката црква сите имаат ист статус.

Здравствените семинари малку ги ублажија сфаќањата на мојата сопруга кон адвентистичката црква. Нешто подоцна, присуствувавме на евангелските предавања за библиските книги на пророкот Даниел и Откровението. Си помислив, „ова е нешто сосема поинакво“. Во мојата црква постои многу извештаченост, а овде адвентистичкиот пастор изнесе топла духовна храна“.

По завршувањето на серијата предавања, предавачот ме посветува да размислам за крштевање. Меѓутоа, сопругата ме посветува да почекам, потсетувајќи ме дека не само што сум пастор, туку сум и водач на одделението за стари лица во мојата црква. Ја послушав сопру-

гата. Најпрво одлучив да дадам оставка на местото претседател на локалната црковна заедница, а потоа да размислувам да се крстам.

Таа сабота, по одлуката да го одложам своето крштавање, мојата сопруга се разболе. Истото попладне, еден верник од адвентистичката црква дојде во нашиот дом да ја посети мојата сопруга. Додека разговаравме, ме осведочи дека треба да се крстам.

Ја погледнав сопругата и одговорив: „Многу размислувам за тоа, и ако тоа е Божја волја, ќе се крстам“.

Мојата сопруга погледна во календарот и рече, „4 февруари изгледа како добар датум за крштавање“.

Не можев да им поверувам на сопствените уши. Сопругата, која само пред неколку седмици ме убедуваше дека треба да се откажам од крштавањето во адвентистичката црква, сега сакаше и таа да се крсти.

Моето срце се исполни со радост, по нашето крштевање во февруари 2017 година. Оттогаш се радувам на секое ново саботно богослужение.

Сакав да го преобратам адвентистичкиот литерарен евангелист, но на крајот таа ме преобрати мене.

(Ки Џо Мун служел како ѝасѝор во една црква која ја ѝразнувала неделата цели 37 години. Наредната седмица ќе го чииае искусиовоѝо на неговата соѝруѝа).

Мисионски информации

Со популација од 51 милион жители на 100,000 km², Јужна Кореја има една од најголемата густина на населеност на светот со 500 луѓе/km². Во САД густината на населеност е 33 луѓе/km².

Во Јужна Кореја, кога човек ќе се роди, се смета дека е стар веќе една година.

Универзитетот Шамјук е основан во 1906 година, кога е отворено мало училиште наречено Емјунг колеџ. Во текот на историјата ова училиште двапати било затворено – за време на јапонското владеење во Кореја и за време на корејската војна. Денес, оваа образовна установа ја посетуваат 5,787 студенти од кои 86% не потекнуват од адвентистички семејства.

Саботата ја исполнува празнината

Јужна Кореја / 28 јули 2018

Сун Ае Бјун, 64

Бог ми помагаше со години да основам цркви во Јужна Кореја. Знаев да проповедам на некоја мала група, и таа растеше на околу 40 луѓе и стануваше црква, а потоа Бог ќе ме одведеше на некое друго место.

Меѓутоа, иако работев во Божјето дело, чувствував дека во моето срце недостасува нешто. Додека проповедав или учествував на мисионски состаноци, бев исполнета со радост, но откако тоа ќе поминеше, ме следеше длабока празнина.

Студирав теологија и станав пастор како и мојот сопруг, но и понатаму се чувствував празно. А потоа, еден ден, на нашата врата се појави една жена која се претстави како адвентистички литерарен евангелист. Ни подари некоја литература, а потоа мојот сопруг почна да ја посетува адвентистичката црква. Во почетокот сметав дека оди во црква која ја празнува неделата, и ми беше многу чудно што во црква одеше во сабота.

Еден ден, додека ја чистев неговата канцеларија, пронајдов некој билтен на адвентистичката црква и сфатив каде одеше во саботите.

Тој ден не му реков ништо. Наредниот ден беше недела, и повторно молчев во врска со тоа.

Во понеделник се соочив со сопругот, и му реков, „ти си свештеник, како можеш да одиш во таа секта“? Сопругот ми одговори: „Тие не се секта, тие ја имаат вистината“.

Откако ги слушнав овие негови зборови, скришно почнав да ги читам адвентистичките книги кои мојот сопруг ги оставаше насекаде низ куќата. Од литерарниот евангелист добивме и неколку книги од Елена Вајт.

Читањето на овие книги ја повредуваше мојата гордост како пастор, така што тие книги ги читав кога мојот сопруг не беше дома. Кога ќе го слушнев звукот на моторот од неговиот автомобил пред нашата куќа, брзо ги враќав книгите на полицата.

Интересирањето растеше

Моето интересирање за адвентистичкото учење растеше. А потоа, жената, која се престапи како литерарен евангелист, ме повика да дојдам на некои здравствени предавања кои се одржуваа во адвентистичката црква. Размислував, „ова е прилика да видам дали адвентистите се секта или не“.

Здравствениот семинар траеше неколку дена. Во текот на третиот ден, една жена ми пристапи и ме праша: „Пасторе, луѓето велат дека оваа црква е секта, што мислите вие?“

Сакав да кажам, „Да, ова е секта!“ Наместо тоа, мојата уста ги изговори следните зборови, „не, ова не е секта. Оваа црква ја проповеда вистината, вклучувајќи ја и библиската сабота“. Навистина не знам зошто го изговорив тоа.

Оваа жена беше восхитена. „Во тој случај, сакам да доаѓам во вашата црква со мојата ќерка“.

„Не, не, мојата црква е далеку. Дојдете во оваа црква. Таа ќе ви ги даде сите објаснувања кои ги барате.“

Подоцна дознав дека оваа жена била крстена, и така станала моја прва обратеничка во адвентистичката црква, иако јас и не бев верничка на црквата.

По серијата здравствени предавања, за прв пат отидов на богослужба во сабота. Сакав да најдам нешто – што било, што ќе ми овозможи да изјавам дека оваа црква е секта.

Но, јас не можев ништо да пронајдам. Бев изненадена од фактот дека адвентистите внимателно ја проучуваат Библијата.

Порака од Исус

Сакав да се крстам, но веќе бев крстена, со мојот сопруг, многу години порано. Се молев, „зошто треба ова да го правам повторно?“ Бог ми одговори „оваа одлука треба да ја донесеш сама за себе“.

На крајот одлучив повторно да се крстам бидејќи грешев со тоа што не ја празнував саботата.

Во тоа време, едно саботно попладне, еден верник на адвентистичката црква го посети нашиот дом. Додека разговаравме, тој ми се обрати мене и на мојот сопруг и ни рече дека би требало и двајцата да се крстиме. Мојот сопруг му одговори дека ќе се моли на Бога за тоа прашање, но јас не гледав причина повеќе да се молам околу тоа прашање. Предложив да се крстиме во февруари 2017 година.

И се крстивме!

Мојот сон е и моите седум браќа и сестри да ја прифатат саботата. Исто така, сакам да патувам во внатрешноста, каде што луѓето не се запознаени со адвентната вест и да ги поучувам за саботата.

Сакам да ве замолам да се молите за нас и за нашиот копнеж да основаме адвентистички цркви.

Денес, не се чувствувам повеќе празно. Она што ми недостасуваше во животот - тоа беше вистината за саботата. Моето срце е исполнето со радост во Исуса.

(Су Ае Бјун, 64 служела 15 години како ѝастиџор во црква шиио ја ѝразнувала неделата).

Мисионски информации

Прв адвентистички мисионер во Кореја бил Сон Хјунг Чо, Кореанец кој се преобратил додека живеел во Јапонија во 1904 година.

Јужнокорејската унија ја опфаќа источноцентралната, среднозападната, југоисточната, југозападната и западноцентралната црковна област.

Прости ми татко

Јапонија / 4 август 2018

Хорита Риса, 24

Не сум воспитувана како христијанка, никогаш воопшто не сум размислувала за Бога, како и многу други луѓе во Јапонија која брои 127 милиони жители. Но, многу размислував за татко ми. Никогаш не го сакав.

Моите родители се разведоа кога бев мала. Јас живеев со мајка ми, но го посетував татко ми за викендите. Кога имав 14 години, татко ми се разболе, и јас преку викендите морав да се грижам за него. Не сакав да бидам негова медицинска сестра. Беше многу стресно, а јас

бев премногу млада и сакав да правам многу други работи. Се жалев, „зошто токму јас?“ Кога и да го видеф татко ми, му кажував дека го мразам. Многу плачев. Мислам дека и мојот татко плачеше. По некое време умре.

Одлучив да се преселам во САД и да студирам анимација. Пред да почнам со студиите во Лос Анџелес, ги посетив роднините во Чикаго, верници на адвентистичката црква. Тие ме повикаа да дојдам заедно со нив во адвентистичката црква и таму навистина ми се допадна. Тоа беше прв пат да стапнам во некоја христијанска црква.

Но, откако започнав со моите студии, воопшто немав време за црквата. Шест месеци роднините ме упатуваа да појдам во некоја адвентистичка црква во Лос Анџелес. На крајот, отидов во филипинската адвентистичка црква Глендејл. Мојот план беше да ја слушнам проповедта, а потоа да си одам и да разговарам со мајка ми преку скајп. Но, црквата беше преполна со млади луѓе како мене, и ме запреа кога сакав да си појдам дома. Ручавме, а потоа ме повикаа да излеземе заедно тоа попладне.

Моите нови пријатели ме повикаа и наредниот ден и сакаа да се видат со мене. Ме викаа секој ден. Се прашував зошто се толку љубезни кон мене. По некое време, сфатив дека Бог ја покажува својата љубов преку христијаните, а тие ја покажуваа кон мене. Сакав да дознаам повеќе за сето тоа. Поставував многу прашања за Бога и за Библијата.

Една од моите пријателки беше библиски работник и ја проучувавше Библијата со мене. Ги сакав моите пријатели и сакав да се крстам, но не можев да заборавам колку лошо се однесував кон татко ми. Посакував да можев да побарам прошка од него.

Една ноќ сонив сон. Го видов мојот татко како лежи на подот. Неговото лице беше премногу бледо, како да е пред смрт. Ме гледаше без да изговори ниту збор. Бев вцашена гледајќи како ме гледа. Си помислив, „никогаш нема да ми прости“.

Наредната ноќ го сонив истиот сон. Повторно го видов татко ми као лежи на подот. Но, сега се насмевна и ми рече, „ти благодарам“. Помислив, татко ми ми прости, и тоа е токму она што Бог го прави за нас. Иако не постапуваме секогаш на правилен начин, Бог ни простува и нè сака.

Кога мојот татко во сонот ми рече „ти благодарам“, за прв пат ја почувствував радоста на спасението. Товарот во моето срце исчезна.

Знаев дека ми беше простено. Кога се разбудив, се молев: „ти благодарам Боже што Исус ми прости. Сега ја чувствувам Исусовата љубов.

Сонот ја елиминира и последната пречка за моето крштавање. Сфатив дека Бог може да проштара и ја почувствував Неговата љубов преку луѓето во црквата. „Бог никој никогаш не Го видел. Ако се љубиме еден со друг, Бог пребива во нас и љубовта Негова е совршена во нас“ (1. Јованова 4,12).

Моите роднини дојдоа дури од Чикаго за да го прослават моето крштавање, три месеци по сонот. Беа изненадени, но и пресреќни поради мојата одлука.

Сега имам 24 години и работам во невладина организација близу до Токио. Одлучив да не работам на полето на анимацијата, бидејќи анимациите главно се користат за видеоигри во Јапонија. Јас не сакам да правам видеоигри, и сега работам како детски терапевт со помош на уметноста. Мојата организација користи терапија со уметност со цел да им помогне на децата да ги надминат траумите предизвикани од природни непогоди како што се цунами и земјотрес, кои ја погодија Северна Јапонија во 2011 година.

Се молам мајка ми да го прифати Исуса. Исто така, се молам за мојата црква во Токио. Црквата Сетагаја ги обучува младите јапонски адвентисти, како мене, да го шират евангелието во Јапонија.

Дел од даровите на 13-тата сабота од ова тримесечје, ќе бидат употребени за да се прошират активностите и работата со младите луѓе во Јапонија.

(Погледнете го крајќиокии видеоклип во кој Риса го изнесува своето искуство, на линкои: bit.ly/forgive-me-father)

Брзи факти

Јапонија е архипелаг на источниот раб на Азија. Јапонија се состои од 4 главни острови – Хокаидо, Хоншу, Шикоку и Кјушу. Освен овие главни, големи острови, постојат и приближно уште 4,000 помали острови.

3 тектонски плочи се судираат близу Јапонија предизвикувајќи земјотреси. Во Јапонија, во текот на целата година се случуваат повеќе од 1,000 земјотреси. Јапонија, исто така има околу 200 вулкани, од кои 60 се активни.

Шинтоизмот е најзастапена религија во Јапонија. Околу 80% од населението на Јапонија се шинтоисти.

Исус го уловил рибарот

Јапонија / 11 август 2018

Курихара Кимијоши, 39

Срцето ми беше исполнето со радост кога Садајуки, 48 годишен рибар, одлучи да се крсти на јапонскиот остров Цушима. Како рибар, од својата 15 година бил привлечен од Исуса.

Прв пат го видов Садајуки на паркингот на еден супер маркет, кога ми побара цигара. Мојата сопруга и јас со нашите две ќерки живеаме на островот Цушима, на кој живеат 30,000 луѓе, а се наоѓа во близина на границата со Јужна Кореја. Ние сме пионери на светската мисија на Христијанската адвентистичка црква, верници лаици, кои волонтираат најмалку една година, за да основаат црква во места во кои адвентната вистина не е присутна.

Ние бевме единствените адвентисти на островот на кое стигнавме пред седум години.

Кога Садајуки тропна на нашиот автомобил, ги исплаши моите две ќерки обраќајќи ни се: „Дали имате цигара?“ Во истиот миг одговорив: „Жал ми е, навистина немам цигари“.

Тоа е начинот на кој обично одговарам на таквите прашања. Но, непознатиот човек изгледаше тажно и беспомошно. Кога малку се оддалечи од автомобилот, на моите ќерки им реков дека би требало да се помолиме за овој човек. По молитвата, си помислив, што ако на овој човек му дадам некој адвентистички трактат? Но, немав ни ту еден трактат во автомобилот, бидејќи пред некој ден ги поделив сите. Повторно се помолив на Бога, да ми помогне да направам нешто за овој човек.

Се помолив и кога ги отворив очите, забележав еден трактат на подот од автомобилот. Некако се завлекол под седиштето. Беше изтуткан и нечист од нозете на моите деца, но читлив. Освен тоа, немав ништо друго да му дадам. Ги грабнав ќерките за раце и заедно истрчавме кон човекот.

Кога го стигнавме, еден библиски стих ми падна на памет. Тоа беа зборовите на апостол Петар со кои му се обратил на просјакот. „Но Петар рече: „Сребро и злато јас немам, а што имам, тоа ти давам...“ (Дела апостолски 3,6 - I дел).

Му се обратив на човекот, „жал ми е. Немам да ви дадам цигари, но го имам ова“. Размислував дали човекот ќе го прифати тој изтуткан и нечист трактат. Го прими без двоумење и веднаш почна да го чита. Потоа од срце ми се заблагодари и ми рече, „да ви кажам дека навистина се подготвував да одам во најблиската црква за да видам дали нешто може да се промени во мојот живот. Меѓутоа, вие дојдовте до мене, пред јас да отидам таму“.

Кога ги слушнав неговите зборови, бев длабоко изненаден. Ми изгледаше како Бог да ја договорил нашата средба. Го повикав човекот да ја проучува со мене Библијата секој ден и го прашав дали сака нешто да јаде. Исто така, му кажав дека можеме и секој ден да му даваме храна.

Човекот се претстави и радосно се согласи да доаѓа во нашиот дом на библиски поучувања. Садајуки се појави наредниот ден, и почнавме и продолживме да ја проучуваме Библијата во наредните три месеци. Дознав дека имал проблем со депресијата и алкохолизмот, и дека двапати се обидел да изврши самоубиство, предозирајќи се со апчиња. Но, докторите на некој чудесен начин двапати му го спасиле животот. Му реков дека Бог не би дозволил да умре, а пред тоа да не ја запознае Исусовата љубов.

Садајуки беше крстен во 2015 година, и така стана еден од тројцата кои го прифатија Исуса и се крстија, од моментот кога моето семејство за пресели на овој остров.

Тој повеќе не пие и сонува да основа програма со која би им помагал на анонимните алкохоличари да се ослободат од алкохолизмот.

Понекогаш, мојата сопруга и јас се чувствуваме обесхрабрани пред големите потешкотии со кои се соочуваме додека го шириме евангелието среде популација која ја следи будистичката и шинтоистичката традиција.

Но, насмеаното лице на Садајуки ме потсетува дека Божествените патишта не се исти како нашите човечки, и дека Тој нè упатува кон луѓето кои ја бараат вистината.

(Кимијоши, меѓу њријателите њознај како „Кими“, е еден од 2.500 њионери на светската мисија на Христијанската адвентистичка црква, кои основале њовеќе од 11.000 нови цркви од 1990 година. Кими никогаш не њланирал да стана њионер на светската мисија. Тој има њилојска дозвола и сакал да биде летечки мисионер, но Бог њимал њоинакви њланови. Тој и њонајаму си иѓра со авионите. Пољеднетите како Кими си иѓра со харњиените авиони во својата училища на линкот:

bit.ly/praying-for-students.

Прочитатите ги дружитите две њриказни за Кими во дејскојо мисионско сњисание од ова њримесечје на линкот: *bit.ly/childrensmision).*

Брзи факти

Јапонската кујна се базира на ориз, риба и зеленчук. Во оваа исхрана другите видови месо многу малку се користат. Со малку масти и млечни производи, оваа исхрана е многу здрава. Тоа објаснува зошто Јапонците во просек живеат подолго од останатите луѓе на светот.

Христијанството во Јапонија дошло преку езуитските мисии во 1549 година. Денес, меѓу 1% и 2,3% од популацијата на Јапонија се сметаат за христијани.

Во Јапонија постојат 97 адвентистички цркви со 15,151 верник, што на популација од 125,310,000 жители претставува само 1 адвентист на секои 8,270 жители.

Мајка на стотици

Јапонија / 18 август 2018

Мајуми Нагано, 58

Мајуми е една од највлијателните жени во адвентистичката црква во Јапонија. Таа не била отсекогаш таква. Пред да тргне во прво одделение, таа можела двапати да умре.

Мајуми е одгледана во дом со татко алкохоличар и мајка која била ментално болна. Никој не внимавал на неа. Двапати си истурила врела вода по себе од голем сад, кој бил на шпоретот. Првиот пат тоа се случило кога имала три години, а потоа кога имала пет години. Овој пат врелата вода два пати се истурила врз нејзиното тело, оставајќи трајни белези на кожата од изгореници.

„Бог двапати го спаси мојот живот“. Кога имала девет години, нејзината мајка исчезнала и никогаш не била пронајдена.

Првиот зрак на надеж во нешто убаво, се појавил кога Мајуми била во шесто одделение од основното училиште. Некој Американец се доселил во нивното соседство. Воспоставувајќи контакт со Мајуми, ја подучувал англиски, но и да ја чита Библијата. Не можела да им верува на своите уши кога го прочитала златното правило, „И така, сè што сакате да ви прават луѓето, правете им и вие така; зашто тоа е Законот и пророците“ (Матеј 7,12).

„Кога го слушнав овој стих, тогаш сфатив дека го пронајдов начинот како да продолжам понатаму во својот живот. Не можев да го променам моето минато, мојата кожа полна со лузни никогаш нема да биде како порано. Тогаш сфатив дека можам на другите деца да им ја пружам љубовта која толку многу ја очекував од моите родители“.

Тогаш во неа почнала да се развива идејата да се грижи за другите деца.

Но, поминале уште неколку тешки декади во животот. Се омажила кога имала 21 година, а се развела десет години подоцна. Станала алкохоличар и тежок зависник од цигари. Се обидела да изврши самоубиство. А потоа, повторно се омажила на 38 години и

почнала да гради нов живот. Се запрепастила од она што го видела кога почнала да работи во дневниот престој за деца. Дневниот престој имал строги правила, кои очајните родители се обидуваа да ги заобиколат.

Пресвртот настанал кога дневниот престој одбил да прими едногодишно бебе кое имало температура. Мајката била очајна бидејќи морала да се врати на работа затоа што немала слободни часови. Наредното утро мајката се вратила и го затекнала бебето потполно здраво. Мајуми не можела да поверува дека бебето толку брзо оздравело. Го пронашла одговорот кога му ги менувала пелените на бебето. Мајката претходно му ставила чепче со лек за да се намали температурата.

„Си помислив дека ова не треба да биде вака. Набргу започнав своја приватна работа со дневен престој за деца, во кој децата и нивните родители ќе ги имаат сите погодности. Ќе примам деца без никакви услови, дури и оние со температура“.

Дневниот центар, кој се наоѓал во домот на Мајуми, бил отворен 24 часа дневно, во текот на целата година. 500 семејства ги испратиле своите молби за добивање на некое од 10-те места во дневниот центар. Тоа било 50 пати повеќе заинтересирани родители отколку што имало место. Ако некое дете имало температура, таа испраќала бебиситерка во домот на тоа дете, за да не се разболат другите деца од него.

Додека Мајуми се грижела за другите деца, имала проблеми со своите деца. Таа имала две ќерки, а помладата одбивала да оди во четврто одделение во основното училиште. Ќерка ѝ се жалела дека наставниците во државното училиште ја нарекувале глупава и ја казнувале удирајќи ја по рамењата или по рацете. На часот по музичко, учителот еднаш ја удрил со тамбурата по глава.

Мајуми барала некое друго училиште за својата ќерка, и така го пронашла адвентистичкото училиште кое било во близина на нејзиниот дом.

„Адвентистичкото училиште беше како рај во споредба со државното. Учителите беа многу пријатни“.

Нејзината ќерка брзо се навикнала на новото училиште, и неколку години подоцна била крстена. Набргу, нејзиниот сопруг, Мајуми, и другата ќерка исто така се крстиле.

По своето крштавање, Мајуми почнала да се менува. Најпрво ос-

лабела и станала витка. Била среќна со промените во својот живот. Нејзините пријатели, родителите, па дури и децата од претходниот дневен престој ја прашувале што се случило со неа. Мајуми им одговарала дека таа промена се случила кога го запознала Исуса. Од нејзиното влијание, околу 30 деца од дневниот престој, сега тинејџери и млади луѓе денес се образуваат во адвентистичките училишта.

„Откако моите бивши бебиња го напуштаа мојот дневен престој, им советував да одат во адвентистички школи. Многумина од нив го прифатија мојот совет.

Во текот на изминатите 4 години, 45 нејзини деца од дневниот престој и нивните родители биле крстени. Тоа се многу повеќе крштавања, отколку што многу пастори во Јапонија некогаш го имале.

Денес, Мајуми и нејзиниот персонал водат голем центар за детски дневен престој за околу 50 деца, од кои повеќето потекнуваат од нехристијански семејства. Таа планира да отвори центар за животен стил, за деца со нарушувања во развојот, со ADHD синдром (деца без физички активности и хиперактивни деца), како и со Аспергеров синдром.

Како да го употребиме своето влијание? Да се помолиме за нежна смелост, како онаа на Мајуми, преку која придобива луѓе за Христа.

(Погледнете го крајниот видеозапис за Мајуми на линкот: bit.ly/mother-to-hundreds)

Брзи факти

Во стара Јапонија постоел обичај жените да ги затемнуваат своите заби со пурпурна боја, бидејќи сите бели заби се сметале за грозни. Оваа пракса опстојувала сè до 1800 година.

Постојат три адвентистички забавишта за децата во Јапонија, кои во своето име го носат зборот Saniku(さん育), што е комбинација од зборот San (さん) што значи 3 и Iku (育) што значи одгледа. Тоа всушност значи да се направат луѓето целокупни – физички, интелектуално и духовно.

Насукан во адвентистичкиот колеџ

Јапонија / 25 август 2018

Јасуки Аоки, 42

Пред да се запише на единствениот колеџ на Христијанската адвентистичка црква во Јапонија, Аоки никогаш порано не запознал некој христијанин ниту пак ја отворил Библијата. Тој дури и не знаел дека колеџот Санику Гакуин е христијанска установа, кога неговите родители го запишале во ова училиште. Аоки единствено знаел дека сака да научи англиски јазик, а колеџот имал добра репутација.

Осумнаесетгодишниот Аоки бил многу изненаден, кога преку звучникот, првата вечер од својот престој во ова интернатско училиште, слушнал повик за вечерно богослужение. Сите биле повикани да се соберат во просторијата за состаноци.

Аоки ги следел другите ученици до просторијата. Никогаш порано не видел Библија или песнарка во својот живот. Слушал нервозно додека другите ученици пееле и ги отворале своите Библии.

„Сите, освен мене, ја знаеја песната. Сите знаеја како да ги пронајдат библиските стихови, освен јас. Ништо не разбрав“.

Кога завршило богослужението, Аоки бил решен да си замине дома, но тогаш се сетил дека неговите родители однапред ја платиле школарината за две години. Одлучил да остане и да издржи до крај.

„Тоа беше мојата прва средба со христијанството.“

Многу Јапонци, како Аоки, никогаш не се сретнале со некој христијанин. Само 1% од популацијата во Јапонија, а има 127 милиони жители, се сметаат за христијани, од кои 15,151 се верници на Христијанската адвентистичка црква. Јапонија е држава во која луѓето претежно се од будистичката вера.

Аоки не бил будист кога дошол на колеџот. Тој воопшто не се интересирал за духовните вредности. Но, неговите другари од училиштето и професорите биле љубезни, и полека му ги објаснувале принципите на христијанството.

„Поради нивното пријателство, моите впечатоци за христијанството беа позитивни“.

Го засакал одењето во црква и разговорите со своите нови пријатели. Почнал да се дружи со една девојка од адвентистичката црква, но не гледал причина да биде крстен.

По две години добил лиценца дека може да дава часови по англиски јазик, и тогаш одлучил да предава на адвентистичкиот колеџ. Знаел дека најпрво треба да стане христијанин, а тоа значело дека требало да ја проучува Библијата.

Аоки се запишал на теологија. Не сакал да стане пастор, туку само сакал добро да се запознае со учењето на Библијата, за да може да работи на адвентистичкиот колеџ. Кога го пополнил формуларот за студиите по теологија, капеланот на колеџот го повикал да дојде во неговата канцеларија.

„За што размислуваш? Какви се твоите планови за иднината? Дали сакаш да станеш христијанин?“ - го прашал капеланот.

„Можеби ќе станам христијанин некогаш во иднина, но не сега“, одговорил Аоки.

Капеланот внимателно го погледнал, а потоа рекол, „ако сакаш еден ден да се крстиш, подобро е тоа да го направиш сега. Зошто да одложуваш? Никој не знае што му носи иднината. Подобро ти е да се крстиш сега!“

Аоки и капеланот разговарале неколку часа за тоа. Аоки го сфаќал ставот на капеланот. На крајот рекол, „Ве молам дајте ми уште малку време да размислам“.

Капеланот не сакал туку-така да се предаде, и рекол, „кога ќе се вратиш следната седмица, ќе мораш да донесеш одлука за датумот на своето крштавање“.

Аоки ја повикал својата девојка адвентистка, која предавала во некое основно училиште во друг град и ѝ ја објаснил својата ситуација. Ја прашал кога може да биде со него, за тогаш да го закаже своето крштавање. Таа имала само еден слободен ден во неколкуте наредни месеци и затоа Аоки одлучил тоа да биде денот на неговото крштавање.

Денес Аоки има 42 години и служи како водач на јапонската Унија на области. Тој исто така е и пастор на единствената младинска црква во државата, токиската црква Сетагаја, која ги обучува младите

луѓе да бидат работници на евангелието. Дел од даровите на 13-тата сабота ќе биде употребен за да се прошири дејствувањето на оваа црква меѓу младите.

Аоки смета дека основната вредност преку која младите Јапоници можат да се запознаат со христијанството е покажувањето на Христовата љубов, истиот оној принцип кој него го привлекол додека бил на колеџот. „Библијата не беше прва која ме научи за Божјата љубов, туку љубовта на моите пријатели и професори кои ми ја покажуваа преку своите зборови и дела“.

(Погледнете го крајкиот видеозапис во кој Аоки зборува за своето искуство, на линкот: bit.ly/stranded-atadventist-college)

Мисионски информации

Јапонската Унија на области ги опфаќа областите на Источна Јапонија, Западна Јапонија и мисијата на островот Окинава.

Во Јапонија постојат 97 адвентистички цркви со 15,151 верник. На вкупната популација од 125,310,000 жители тоа претставува однос од 1 адвентист на секои 8,270 жители на Јапонија.

Писменоста во Јапонија е скоро 100%.

Ученик од 8 одделение преобратува цела црква

Монголија / 1 септември 2018

Бумчин Ерденебат, 27

Ученикот од осмо одделение, Бумчин, сакал да оди во црква кога неговото семејство се доселило во планински град во руралната Монголија. Но, во овој град не постоела адвентистичка црква. Повеќе од 10.000 жители биле Будисти, како неговите родители. Тој пронашол христијан-

ска црква која се собирала во недела, во домот на неговиот нов професор по математика.

Бумчин се плашел да оди во домот на својот професор по математика. „Бев слаб по математика и се плашев да одам во црква“.

Нема многу луѓе во Монголија кои слушнале за христијанската адвентистичка црква, но Бумчин добро ја познавал црквата.

Тој одел на богослуженија во адвентистичката црква во своето родно место, на покана на некој негов роднина, верник на адвентистичката црква. Тој заедно со пасторот бил на адвентистичката младинска конференција во Улан Батор. Бумчин на конференцијата сфатил дека мисионерите се повеќе од потребни во Монголија и размислувал дека би сакал да стане мисионер. Секое утро одел на блискиот рид, во непосредна близина на својот дом, и таму се молел на Бога и пеел христијански песни.

„Боже, Те молам, употреби ме! – се молел тој.

Едно утро, по молитвата, решил да оди во црква. Се чувствувал малку необично кога влегол во просторијата и видел дека тој е единственото дете меѓу дваесеттемина возрасни. Меѓутоа, набргу заборавил на непријатноста додека се обидува да се задлабочи во разговорот со останатите. Луѓето разговарале за тоа дека ќе мораат да ја затворат црквата.

„Ова е последно собирање во нашата црква. Нема потреба да продолжиме понатаму со толку малку луѓе?“ – рекол еден од присутните. Верниците на црквата биле обесхрабрани што многу луѓе престанале да доаѓаат на богослуженија во недела.

Бумчин, тогаш станал и од својата Библија го прочитал стихот, „Затоа, мои возљубени браќа, бидете цврсти, непоколебливи, секогаш пребогати во Господовото дело, знаејќи дека вашиот труд во Господа не е напробен“ (1. Коринќаните 15,58). Потоа, одржал библиска лекција за тоа дека христијаните не треба да губат надеж. Верниците на црквата внимателно слушале додека момчето зборува, а кога го завршил своето излагање, биле охрабрани и одлучиле тоа да биде нивен нов почеток.

Неколку дена подоцна, неколку верници од црквата му се придружиле на Бумчин на блискиот рид на молитва.

Бумчин во меѓувреме го повикал пасторот на адвентистичката црква од својот роден град и го замолил да дојде и да им се обрати на верниците од оваа црква. Пасторот се согласил со идејата, под ус-

лов Бумчин да му помага. Тие двајцата, во наредните шест месеци еднаш месечно држеле предавања за адвентистичките верувања.

„Не се обидувај да ги убедувам верниците да станат адвентисти. Само им се придружив во пеењето и прославувањето на Бога“.

Со текот на времето, ја променив мојата утринска молитва од ридот, барајќи од Бога да ги преобрати овие луѓе.

Бројот на верници пораснал на 27 бидејќи некои школки другари на Бумчин почнале да доаѓаат во црква.

Пред крајот на годината, сите 27 верници отпатувале во црквата на адвентистичкиот пастор во родниот град на Бумчин на специјално Божиќно богослужение.

Кога се вратиле во своето мало место, анонимно гласале и било одлучено нивната црква да стане адвентистичка. Тоа било прв пат цела група верници да премине во адвентистичката црква во дваесет и седумгодишната историја на адвентистичката црква во Монголија.

Новата црква набргу се зголемила на 40 членови, кога Бумчин се преселил во Улан Батор како возрасна личност. Бумчин, кој денес има 27 години, не престанал да основа нови цркви. Тој е пионер на светската мисија и водач на единствената младинска извидничка црква во Монголија, која тој и неговата сопруга ја основале и ја отвориле во 2012 година во својот дом, традиционалната монголска јурта.

Адвентистичката црква Кутул брои околу 60 верници, од кои 45 се извидници.

Христијанската адвентистичка црква е официјално призната во Монголија од страна на државните власти во март 2017 година, а првите десет крштеници биле примени во членството на црквата со крштавање во 2017 година. Професорката по математика која му предавала на Бумчин и понатаму предава математика, но сега живее во Улан Батор и предава во училиштето Тусгал, единственото адвентистичко училиште во Монголија кое примило средства од даровите на 13-тата сабота за 2015 година.

Кога на Бумчин му го поставивме прашањето што мисли да прави понатаму, тој ни рече, „одам да основам цркви во цела Монголија“.

(Видејте ѝовеќе за Бумчин во видеоклипој како ја ѝее хрисѝијанската ѝесна која најчестѝо ја ѝеел на молиѝвиѝе на ридојѝ. Videо линк: bit.ly/eighth-grader-converts-church)

Брзи факти

Традиционалниот монголски дом е познат како „Гер“, а во западниот свет по рускиот назив „Јурта“. Гер е структурата на шаторот направен од дрвена рамка обложена со волна. Материјалите се многу лесни за да можат лесно да се транспортираат.

Монголија е позната под името „земја на коњите“. Бројот на коњи го надминува бројот на жители. Коњите се користат за транспорт, млеко и месо.

Руските мисионери го започнале адвентистичкото дело во Монголија во 1926 година. По падот на комунизмот во 1991 година, адвентистите се вратиле.

Првата адвентистичка публикација на монголски јазик била химната која е умножена на руска печатарска машина во Харбин, а малку подоцна, испечатени биле четири мали трактати.

Најдобрата работа на СВЕТОТ

Монголија / 8 септември 2018

Мандак Болд, 28

Христијанската адвентистичка црква е млада установа во посткомунистичка Монголија. една брачна двојка биле првите мисионери биле кои во 1991 година влегле во оваа држава од 3 милиони луѓе. Црквата денес брои 2.177 верници, претежно млади луѓе. Повеќето верници се први кои биле крстени во своите семејства. Тоа довело до неколку предизвици, вклучувајќи го и задржувањето на верниците, како што ќе видиме во сторијата на пионерот на светската мисија, Мандака. Тој бил крстен како тинејџер, но седум години подоцна ја напуштил црквата. Ова е неговата приказна.

Бев многу тежок човек и често ги осудував другите луѓе. Ако некој направеше некоја грешка во мое присуство, веднаш му ставав

на знаење дека погрешил. Сакав таа личност да биде казнета. Сметав дека Бог исто така сака да нè казнува.

Се чувствував несреќен и на крајот решив да ја напуштам црквата, сметајќи дека верата во Бога е бесмислена. Нешто во мене не беше во ред, престанав да одам во црква, престанам да ја празнувам саботата, да давам десеток.

Мојата сопруга беше многу тажна и се молеше за мене. Во некое мало делче од мојот ум, живеев во страв од Божјата казна, бидејќи, си мислев, ме благословуваше седум години, а сега ќе ме казнува затоа што Му го свртев грбот.

Помина една година, и ништо не се случи. Наместо да ме казни, Бог ме сакаше и ме благословуваше уште повеќе од порано. Добив добро платена работа на еден монголски ТВ-канал. Тоа ме шокираше. Моите мисли се вратија кон Бога и се прашував, „која е целта на животот ако само заработувам пари и трошам, а потоа повторно заработувам, па трошам“. Единствената личност која профитира во сето тоа е сопственикот на ТВ каналот кој сè повеќе и повеќе се збогатува. Која работа би била најдобра за мене?

Заклучив дека е најдобро да станам мисионер. Повторно го посетив своето срце на Бога и се молев, „ако сакаш да бидам мисионер, подготвен сум“.

По неколку месеци, водачите на адвентистичката црква во Монголија ми понудија позиција на пионер на светската мисија. Требаше да водам една куќна црква која беше на умирање и се наоѓаше на првиот кат од една зграда и да предавам англиски јазик во околното државно училиште. Мојата сопруга беше одредена да ја води детската саботна школа и да дава часови по кинески јазик. Се молев една недела, а потоа ја напуштив телевизијата.

Јас сум мисионер само шест месеци и тоа многу ми се допаѓа. Не постои ништо повозбудливо од тоа да се види како се менува живот не луѓето под влијание на божествената сила.

Првата сабота во црквата, еден бивш верник кој не доаѓал во црква три години, се појави во саботната школа. Не се познававме. Се обидов да воспоставам пријателство со него, охрабрувајќи го повторно да дојде во црква и наредната сабота. Изгледаше како да не е среќен со повикот. Тоа го дознав во текот на неделата, кога ми се јави и ме праша дали можеме да поразговараме.

Отидов на неговото работно место и дознав дека ја изневерува својата сопруга. Тоа ѝ го признал на својата сопруга и побарал развод. Тогаш ме праша што би требало да направи.

Го прашав, што тој би сакал да направи. Не знаеше што да ми одговори. Го споделив со него библискиот стих кој вели дека разводот не е дозволен, освен поради прељуба. Му реков да побара од Бога прошка и да престане да ја лаже својата жена.

„Кажи и ја на својата сопруга вистината, и кажи и дека сакаш да се промениш, да ѝ бидеш верен на неа, дека сакаш да бидеш Господов човек“.

Се помоливме заедно, и јас си отидов.

Една седмица подоцна, човекот ми рече дека ја прекинал аферата со другата жена, и ми кажа дека сака повторно да му се посвети на Бога. Исто така, на својата сопруга ѝ ја кажал вистината, и таа му простила.

Денес овој човек доаѓа во црква секоја сабота и е еден од најактивните верници на црквата.

Второто чудо се случи со еден онеспособен човек кој прима месечна социјална помош од 160,000 монголски тогрози (65 USD).

Една сабота го замолив да го даде својот десеток и дека Господ ќе го благослови. Човекот го одби моето барање.

Нешто подоцна, ми се јави на телефон и разговаравме за неговиот живот и за неговото здравје. Ми кажа дека тој месец социјалната помош ќе му биде исплатена за два месеца одеднаш. Уште еднаш го замолив да го даде својот десеток и да го искуша Бога, како што пишува во Библијата.

„Донесете ги сите десетоци во ризницата, за да има храна во Мојот Дом. Тогаш испитајте Ме - зборува Господ над Војските - не ќе ли ви ги отворам небесните брани и не ќе ли излеам врз вас благослов со полна мерка“ (Малахија 3,10).

Наредната сабота човекот дојде во црквата и за прв пат го даде својот десеток на Бога. Една седмица подоцна ме повика и брзо ми кажа, „минатата сабота го дадов својот десеток, а денес добив писмо од социјалната служба во кое ме известуваат дека износот од социјалната помош ми е зголемен за 50%.“

Јас инаку не реагирам емотивно, но тогаш бев толку среќен, што можев да видам како Бог дејствува и го менува животот. Јас не мо-

жем да го искажам ова чувство со зборови. Сакам сите да дознаат за Божјата љубов. Поради тоа сум мисионер. Да се биде мисионер е најдобрата работа на светот!

(Погледнете го крајниот видеоклип на кој Мандак го инесува своето искуство на линкот: bit.ly/worlds-best-job)

Брзи факти

Големата пустина Гоби се простира во голем дел во јужна Монголија. Освен песочните дини, таа содржи неплодна камена дивина. Пустината Гоби е позната по големите температурни разлики од -40 С во зима до +40 С во лето.

Канцеларијата на монголската мисија на Христијанската адвентистичка црква се наоѓа во главниот град на државата Улан Батор. Мисијата опфаќа 6 цркви со 2177 верници.

Монголија има популација од 3,095,000. Тоа претставува однос од 1 адвентист на секои 1,422 луѓе.

Не сакам да предам

Монголија / 15 септември 2018

Церенпил Оги Отгонтуја, 40

Денешната мисионска историја ни доаѓа од Оџи, четиресетгодишна директорка на единствено-то адвентистичко училиште во Монголија.

Кога требаше да ја избирам областа во која ќе студирам на универзитетот во Монголија, веднаш си помислив, „нема да бидам професор“. Мојата мајка беше воспитувачка во градинка, а јас немав трпение за бучните деца.

Во црквата пасторот ме замоли да бидам учител во детската саботна школа. „Го одбив со зборовите дека не сакам деца“. Ме охрабруваше и ми покажуваше некои библиски текстови. Приказните ме

интересираа, но кога ќе слушнев нешто за децата, велев дека не сакам да им предавам.

Се омажив за универзитетски професор, добивме дете и наскоро се преселивме во помал град во Монголија да работиме како мисионери.

Сопругот ме праша што сакам да работам во овој мал град. „Не знам, но не сакам да предавам“.

По часовите на универзитетот, сопругот повикуваше студенти во нашиот дом, а јас подготвував нешто едноставно и здраво за јадење. Во Монголија, месото е витален дел на секој оброк, а студентите секогаш беа изненадени кога на нашата маса ќе здогледа храна направена од житарки, зеленчук и овошје. Изненадено прашуваа зошто не јадам месо. Увидов дека ги поучувам за библиската здравствена порака.

Во исто време се спријателив со некои мајки во соседството, и кога тие ќе нè посетиа на нивните деца им раскажував некои библиски приказни. Сметав дека не сакам да предавам, а всушност сфатив дека цело време јас предавам.

Мојот сопруг основа црква во нашето мало место, а потоа доби повик да го усоврши своето образование на адвентистичкиот универзитет на Филипините. Јас се молев и размислував што би правела на Филипинигре.

Кога во една прилика еден пријател дојде во нашиот нов дом, ми го постави прашањето за кое навистина долго размислував што сакам да правам во наредните 2,5 години додека мојот сопруг не ги заврши студиите?

„Можеби ќе студирам сметководство или ќе се обучам за медицинска сестра“.

Да се помолиме заедно, а Бог ќе ти ги открие твоите планови“, ми предложи тој.

Ја погледнав програмата на студиите за медицинска сестра и видов дека програмата трае пет години. Отидов на одделот за бизнис и дознав дека програмата трае четири години. Додека размислував да одам на сметководство, во тој момент поминав покрај одделот за образование.

Човекот кој работеше на тој оддел почна да разговара со мене. Веднаш воспоставивме пријатен контакт, а посебно кога ми кажа дека бил во Монголија. Тој беше првата личност што ја запознав на

Филипини, а ја посетила и Монголија. Бев нетрпелива да разговарам со него. По неколку минути ми предложи да ја студирам програмата за образование.

„Можеби...“, не сакав бесчувствително да кажам „не“, бидејќи човекот во разговорот со мене беше многу љубезен.

„Бидејќи имате ќерка, зошто не се обидете со основното образование“? Разговаравме и чекоревме до универзитетската сала во која тој ги држеше своите предавања, но пред да влезе, ми сугерираше да ја видам градинката што ја води универзитетот.

Бев изненадена од она што го видов таму. Децата изгледаа мирно и среќно. Воспитувачката изгледаше задоволно.

Дознав дека програмата трае четири години, но јас можам да дипломирам за три години бидејќи одев во гимназија во Монголија и стекнав општо знаење.

Таа вечер, сопругот и јас долго разговаравме. Адвентистичката црква во Монголија немаше ниту училиште, а немаше ни адвентистички професори. Не бев сигурна што да правам.

„Можеби Божјиот план за тебе е да станеш професорка“, рече сопругот.

„Хм, можеби“, одговорив, сфаќајќи дека мојата одбивност кон подучувањето исчезна.

Дипломирав за 2,5 години, во исто време со мојот сопруг. Кога се вративме во Монголија, помогнав да се основа првото адвентистичко училиште. Пред неколку години станав директорка на тоа училиште.

Денес, ги сакам децата и подучувањето. Ова училиште денес брои 124 ученици, од кои повеќето потекнуваат од неадвентистички семејства. Тие овде можат да добијат образование од градинка до 12 одделение (4 години средно училиште).

Ви благодарам што со своите дарови на 13-тата сабота во 2015 година ни помогнавте да ги прошириме училниците во училиштето. Бројот на запишаните ученици од година во година се зголемува. Сега планираме да основаме интернатска академија за учениците од 9-12 одделение. Даровите на 13-тата сабота за ова тримесечје ќе бидат употребени за изградба на интернатското училиште.

Кога ќе се свртам наназад, навистина можам да го прославувам Бога. Понекогаш некој ми вели, „Зар ти не велеше дека не сакаш да

бидеш предавач? А како сега стана професорка?“

„Јас на тоа им одговорам: вие всушност никогаш не знаете што ви носи иднината. Само Бог го знае тоа. Кога сме трпеливи и послушни, Бог го планира нашиот живот“.

Брзи факти

53% од Монголците постари од 15 години се изјаснуваат како будисти. 39% себеси не се сметаат за религиозни. Христијаните претставуваат 2,1% од вкупната популација.

Монголија е континентална земја која се наоѓа меѓу Русија и Кина. Скоро половина од жителите на Монголија живеат во главниот град Улан Батор.

Монголија е планинска држава со просечна висина од 1580 метри над нивото на морето, што ја прави една од највисоките држави на светот.

Втор живот

Кина / 22 септември 2018

Петар, 40

Првите 24 години од својот живот Петар ги поминал следејќи една цел: да стане професор по математика и на тој начин да се грижи за своите сиромашни родители во едно село во Кина.

А, потоа наишол проблем со здравјето, и тоа ги нарушило сите негови планови. Во еден момент Петар изгубил сè.

„Ако не беше оваа ситуација, никогаш немаше да дојдам до Бога. Тоа е начинот на кој Бог ме доведе кај Себе и до вистината“.

По завршувањето на колеџот, Петар требало да добие работа како професор по математика во средното училиште. Животот кој тогаш го водел ги исполнувал неговите мисли. Имал надеж и материјална сигурност. Меѓутоа, пред да ја добие работата, тој морал да изврши медицински преглед кој е пропишан од страна на надлежниот орган на регионалното министерство за образование.

„Во колеџот често играл кошарка и фудбал. Сметав дека нема да има никаков проблем и дека медицинскиот преглед ќе помине во најдобар ред“.

Кога стигнаа резултатите од медицинскиот преглед, сите заинтересирани за тоа место можеа да дознаат дека двајца не го поминале прегледот, Петар и уште еден млад човек.

Петар и понатаму верувал во своето добро здравје и отишол по втор пат на медицински преглед. Овој пат болницата известила дека само еден младич не го поминал прегледот, а тоа бил Петар. Докторот рекол дека Петар има сериозен проблем со црниот дроб кој не можел да се лечи. Колеџот го дисквалификувал Петар од работата професор по математика.

„Во тој момент изгубив сè. Со години работев напорно, за да се издигнам над сиромаштијата на своите родители. Изгледаше како конечно да ја достигнав целта. Но, сè исчезна во еден момент. Се чувствував крајно беспомошно“.

Таа вечер, Петар стоел на мостот гледајќи во мрачното небо и повторувал „Лаотиан“, што на кинески јазик значи „Виша сила“.

„Виша сила, не си фер кон мене“, горчливо заплакал, размислувајќи да скокне од мостот и да изврши самоубиство.

На инсистирање на своите родители, Петар отишол во селската болница и го започнал своето лечење. Условите во болницата биле скромни. Поради својата финансиска ситуација, семејството не можело да го испрати во некоја подобро опремена болница во градот. По три дена, мајката на Петар отишла во црквата и го замолила пасторот да се моли за нејзиниот син. Понекогаш одела на богослужение во недела. Исполнета со своите проблеми, таа не забележала дека во црква дошла во сабота, бидејќи адвентистичката црква го делела просторот со црквата која ја празнувала неделата. На влезот во црквата, оваа жена ја забележала една постара верничка и ја прашала зошто изгледа толку исцрпено и тажно. Отворајќи ѝ го свое-

то срце на непознатата личност, мајката на Петар раскажала сè што ѝ лежело на душа.

Оваа стара верничка ѝ одговорила, „Немојте да се грижите, верувајте во Бога, и Тој ќе му помогне на вашиот син“. Подоцна, во текот на денот, старата госпоѓа го посетила Петар во неговата болничка соба, нудејќи му совет, „момче, имај доверба во Бога, Тој ќе те спаси“.

Петар тешко можел да го прифати овој совет, бидејќи учителите уште во прво одделение од основното училиште го учеле дека Бог не постои.

Во тој момент, Петар се наоѓал на крстосница: да остане во болницата, да троши пари, и со тоа дополнително да им го отежнува животот на своите родители и на крај да умре, или да верува во Бога.

„Не сакав дополнително да им го отежнувам животот на моите родители, и одлучив да верувам во Бога. Избрав, по прво ќе верувам во Бога отколку во докторите“.

Тоа попладне Петар сфатил, штом Бог постои, Тој може да изврши исцелување, и тој ќе ја напушти болницата. Ги отфрлил повиците на мајка му да го понесе лекот од болницата.

„Ние веруваме во Бога. Сè да оставиме овде“, рекол.

Постарата верничка му рекла на Петар дека во едно друго село постои санаториум под водство на Христијанската адвентистичка црква. Петар одлучил да оди таму. Персоналот на санаториумот топло го поздравил кога дошол.

„Кога бев болен и без надеж, и ми требаше охрабрување и утеха, сите ме напуштија. Но, кога дојдов во овој прекрасен санаториум, сите вработени на колена се молеа со мене и за мене. Кога се молеа, бараа Бог да ме исцели. Тие ме прифатија и ме сакаа“.

Петар никогаш во својот живот не искусил таква љубов и чувствувал дека таа била повеќе од човечка. Била божествена. Во санаториумот останал два месеци, молејќи се, проучувајќи ја Библијата и присвојувајќи го здравиот животен стил. „Едноставно заборавив дека воопшто и сум бил болен. Бев многу среќен“.

По два месеци, од директорот на санаториумот побарал одобрение повторно да ги направи потребните медицински анализи. Резултатите го шокирале, како и неговиот доктор. Добил потврда де-

ка е потполно здрав. Докторот не можел да сфати како тој едноставен лек што му бил препишан на Петар, можел да го излечи. Но, Петар не го земал тој лек, се потпрел на довербата на Бога.

Во меѓувреме, Петар се крстил заедно со целото свое семејство. Денес Петар има 40 години и тој е библиски работник во Божјето дело во Кина.

„Бидејќи Бог ми даруваше втор живот, јас му го посветив Нему“;

Ви благодарам за мисионските дарувања кои овозможуваат да се шири радосната вест во Кина.

Брзи факти

Повеќе христијани живеат во Кина, отколку во Италија. Кина е на пат да стане најголемиот центар на христијанството во светот.

Вкупната популација на Кина е 1,387 милијарди жители. Тоа претставува 18,47% од целокупната светска популација.

Според христијанската традиција, христијанството во Кина влегло со работата на апостолот Тома, но првите историски автентични докази зборуваат дека христијанството во Кина датира од средината на седмиот век.

Програма на 13-тата сабота

➤	Почетна песна	„О, сабото мила во Господа мој“ Од песнарка на Христијанската адвентистичка црква, бр. 45
➤	Добредојде	Водачот на саботната школа
➤	Молитва	
➤	Програма	„Саботата над велосипедот“
➤	Дар	Замолете ги децата, додека се приложува дарот, да ја пеат песната „Исус ме сака“ на кинески јазик (види страница 34 од списанието Детска мисија, или преземете од линкот bit.ly/childrensmision)
➤	Завршна песна	„Најмило е име Исус“ Од песнарка на Христијанската адвентистичка црква, бр. 70
➤	Завршна молитва	

Учесници: 1 наратор и 1 говорник, кој ќе ја претстави сторијата.

Белешка: (Учесниците не мораат да ги научат своите делови напамет, туку да бидат доволно запознаени со материјалот, за да не мораат се да читаат од скријатата. Извежбајте ја целокупната програма, за да можат учесниците да се почувствуваат пријатно и по потреба да го нагласат она што го сметаат за важно)

САБОТАТА НАД ВЕЛОСИПЕДОТ

Нараторот: Ова тримесечје запознавме луѓе од Јужна Кореја, Јапонија, Монголија и Кина, од државите кои се наоѓаат во Северно-азиската пацифичка дивизија (САПД). Денес, ќе запознаеме еден човек од Тајван.

Говорникот: Брусењето и полирањето на металните делови не носи голема плата во фабричката работилница во централниот дел на Тајван, но фабриката обезбедува голема повластица – не работи во сабота.

Џинг Ронг Гао и неговата сопруга се придружиле на шеснаесетчлениот тим во работилницата, кога се преселиле во градот Шиканг, неколку години порано.

Ова брачна двојка ги напуштила своите претходни работи затоа што добивале слободна сабота. На сегашната работа заедно можеле да заработат 15,000 тајвански долари (500 USD). „Немаше многу работа, но бевме среќни. Имавме слободна сабота.“

По неколку месеци почнал да размислува за својот брат и за четирите сестри, како и за другите членови на семејството, кое се соочувале со проблемот со слободна сабота на своите работни места. Го замолил својот шеф да ги вработи неговите роднини, но тој одбил и му рекол дека нема доволно работа.

Џин Ронг останал упорен, и на крај седумтемина членови од неговото семејство биле вработени.

Џин едвај врзувал крај со крај поради малата плата во наредните три години и размислувал да најде некоја нова работа. Се плашел дека ќе биде принуден да работи во сабота, ако оди да работи на некое друго место, и затоа останал. „Попрво сакав да ја одржам својата вера отколку да имам поголема плата“.

Бог ја видел потребата на Џин, и затоа одеднаш била зголемена побарувачката за велосипеди. Џин и неговата сопруга почнале да заработуваат 70,000 тајвански долари (2,300 USD). Џин во исто време бил поставен за надзорник на работилницата. Бил благодарен за дополнителните пари, но се плашел дека ќе мора да работи во саботите, за да ги изврши сите свои обврски.

Неговите стравови се исполниле, кога газдата на работилницата објавил дека сите шеснаесет вработени ќе мораат да работат во саботите. Џин веднаш изјавил дека тој не може да го направи тоа.

Шефот одговорил, „сè зависи од тебе. Ако сакаш да ја држиш саботата, ќе ја изгубиш работата“.

Таа вечер, Џин не можел да заспие. Не само што неговата работа била доведена во прашање, туку и работата на неговата сопруга и на седуммината роднини. Во молитва му се обратил на Бога. Тоа утро сите седуммина отишле во црква.

„Одлучивме дека попрво ќе ја одржиме својата вера, отколку да одиме на работа“.

Шефот бил лут. Речиси половина од неговите вработени биле во црква, наместо во работилницата да склопуваат велосипеди поради некоја итна порачка. Безволно, сепак и на останатите вработени им рекол да земат слободен, велејќи им дека ќе мораат да дојдат на работа по заоѓањето на сонцето во сабота и дека ќе работат во недела. Им рекол да го известат и Џин и останатите за новиот распоред на работата.

Работниците адвентисти радосно прифатиле да работат според новиот распоред.

По три дена, шефот дошол во работилницата. Отишол кај Џин и му рекол, „Дали сакаш да заработуваш повеќе?“

Џин бил изненаден. „Зар не рековте дека ќе ја изгубам работата, ако избирам да му служам на Бога и да одам во црква во сабота?“

Шефот рекол дека побарувачката на велосипеди пораснала, и тој одлучил да отвори уште една работилница. Џин би бил поставен за шеф на втората работилница. Тоа значело дека тој ќе биде консултиран околу вработувањето на новите работници, како и за нивната обука, а сето тоа би му донело големо зголемување на платата. Единствениот проблем бил - задолжително да работи во сабота.

Новата работа нудела големи можности. Но, Џин се сетил на стихот од Библијата, „Предај Му ги на Господа своите патишта, надевај се на Него, и Тој ќе води сè“ (Псалм 37,5).

Џин Ронг Гао стои покрај рамка на велосипед во својата работилница во централен Тајван.

Одлучил да го посвети својот живот на Господа и да ја одбие неговата понуда.

Не сакајќи да изгуби толку добар и марлив работник, шефот направил трајни промени на работното време. Работилницата била затворена од заоѓањето на сонцето во петок до заоѓањето на сонцето во сабота, а отворена во недела.

„Никој не работи во сабота, дури ни шефот“, вели Џин.

Колегите на Џин биле импресионирани од неговата цврста вера и по некое време четворица од нив биле крстени.

Иако понекогаш е уморен поради работата за време на викендот, тој му е благодарен на Бога што му овозможува да ја одржи својата вера. „Благодарен сум му на Бога што ги исполни нашите молитви и ни овозможи да живееме во мир“.

Нараторот: Луѓето во Тајван и насекаде во Северноазиската пацифичка дивизија се молат да ја одржат својата вера, но се молат и за помош да ја шират радосната вест, дека Исус наскоро доаѓа! Великодушно да го приложиме дарот на 13-тата сабота, за да можат уште многу души да слушнат за Радосната вест.

(Приложување на даровиите ѝ проследено со инструментална музика)

Идни проекти на 13-тата сабота

Проекти кои ќе бидат приоритетни:

- Здравствен центар во Лахореу во Пакистан
- Здравствен центар во Камбоџа
- Училиште за јазици во Лаос
- Адвентистичко интернационално мисионерско училиште во Након – Рачасима на Тајланд.

Мисионски зрак на светлина

Излегува од печат секое тримесечје со мисионските стории кои ги уредува канцеларијата на адвентистичката мисија. Ова ДВД ги содржи сите мисионски искуства кои доаѓаат од разни краишта на светот, вклучувајќи ги и мисионските проекти на 13-тата сабота, за кои се собираат дарувањата.

Мисионскиот зрак на светлина е добар за:

- Саботната школа
- Детските приказни
- За подготовка пред почетокот на богослужбата
- Извидници
- Молитвени состаноци

ДВД е потполно бесплатно.

Преземете ги нашите приказни од интернет на:

www.missionspotlight.org

Каде одат моите мисионски дарови?

Дали некогаш сте почувствувале, кога ги давате своите мисионски дарови, како да ги ставате своите пари во „црна дупка“?

Вие знаете кои држави и проекти ќе добијат дел од даровите на тринаесеттата сабота. Меѓутоа, што се случува со редовните мисионски дарови што ги приложувате секоја седмица? За што ќе бидат употребени?

Можеби ќе бидете изненадени од фактот дека седмичните мисионски дарови им помагаат на повеќе од 1,000 мисионери насекаде во светот. Всушност, 70% од седмичните мисионски дарови им помагаат на мисионерите и на работата на нашата црква во светски рамки. Издвојувањата од Генералната конференција наменети за државите на Блискиот исток, Северната африканска унија и на Израелското мисионско поле, помагаат да се воспостават и да се одржуваат мисионските активности на овие територии.

Остатокот од парите помагаат на различни институции и агенции кои служат на црквата во целиот свет. На пример, го помагаат мисионското медицинско дело на универзитетот во Лома Линда, даваат поддршка да се шири евангелието преку програмите на адвентистичкото светско радио и на хуманитарните активности на АДРА.

Во изминатите години милиони луѓе од областите на светот кои се соочуваат со предизвици, го запознале спасението во Исуса и дошле во Христијанската адвентистичка црква. Во овие области се основани илјадници нови цркви. Меѓутоа, откако биле крстени, дали овие верници биле и како биле негувани? Дали имаат пристап до материјалите и програмите кои можат да помогнат да ја зајакнат својата нова вера и да им помогнат да растат во своето учеништво? Дали во тие нови цркви има доволно пастори?

Вашите мисионски дарувања го поддржуваат растот и напредокот на делото во целиот свет.

Ако сакате да добиете дополнителни информации за адвентистичката мисија во светот, одете на AdventistMission.org.

Ви благодарам уште еднаш за молитвите и за финансиската поддршка околу проектите на адвентистичката мисија. Вие сте тие кои придонесувате и правите разлика во животот на милиони души насекаде во светот.

Гери Крауз

Директор на канцеларијата на адвентистичката мисија

Извори

Извор на информации за читателите

За повеќе информации за разновидното културно наследство на Кина, Јапонија, Јужна Кореја, Монголија, Тајван и Северната азиско-пацифичка дивизија (САПД), обратете се во локалната библиотека, патника агенција или амбасада на земјата што ви е потребна информација. Внесете го името на земјата во вашиот интернет пребарувач.

Следните веб-страници можат да ви бидат од полза:

Кина: government website english.gov.cn

Travel China Guide bit.ly/TravelChinaGuide

Јапонија: government website japan.go.jp

Lonely Planet bit.ly/LonelyPlanetJapan

Јужна Кореја: government website korea.net/index.jsp

Visit Korea bit.ly/VisitingKorea

Монголија: government website zasag.mn/en

World Travel Guide bit.ly/TravelMongolia

Тајван: government website taiwan.gov.tw

Rough Guide bit.ly/RoughGuideTaiwan

Seventh-day Adventist

Inter-American Division interamerica.org

Jamaica Union Conference jmunion.org

Puerto Rican Union Conference upasd.org

Caribbean Union Conference bit.ly/CaribUnionC

Inter-Oceanic Mexican Union Conference asd-umi.org

North Mexican Union Conference adventistasumn.org

Southeast Mexican Union Mission unionsureste.org.mx

Адвентистичкото мисионско DVD е бесплатен прилог на списанието во кое можат да се видат приказните од земјите за коишто зборувавме, как ои за Светската мисија на Адвентистичката црква. Замоли го водачот на саботата школа да ти даде една копија од ова DVD или оди на

<http://www.subotnaskola.org/mladi-i-odrasli/adventisticka-misija-video/>

Мисионското списание може да се најде и на фејсбук.

Читајте ги, коментирајте, споделете ги, лајкувајте ги нашите искуства од светот на www.facebook.com/mission-quarterlies.

Средство за остварување на целта

- Ќе помогне вниманието да се фокусира на мисијата во светот и да се зголеми седмичното мисионско дарување.

- Сосредоточете го своето внимание на светската мисија и зголемете ги седмичните мисионски дарувања.

- Побарајте од вашиот Одбор на саботната школа да ја постави целта за вашите мисионски дарувања. (Поставете повисока цел од онаа што била за минатото тримесечје, поделете ја сумата на 14 делови – (12 редовни тримесечни делови и два дела за тринаесеттата сабота).

- Покажете го неделниот графикон на напредок кон поставената тримесечна цел.

- Потсетете ги верниците, исто така, дека активностите на црквата во светски рамки зависат од седмичните мисионски дарови на саботната школа. Дванаесеттата сабота поднесете извештај за мисионскиот дар собран во текот на тримесечјето и потсетете ги членовите на саботната школа да ги приготват своите дарови на тринаесеттата сабота за наредната седмица. Оваа информација за собраните средства мнозина ќе ги охрабрат да продолжат да ги приложуваат своите мисионски дарувања.

ГРАДИВО 3/2018
Вести од светот

Излегува тримесечно

Издава:

Управниот одбор на
Христијанската
адвентистичка црква
во Р. Македонија

Подготвил:

Мелита Томовска

Одговара:

Томе Трајков

ЗА ИНТЕРНА УПОТРЕБА